

Vzpomínky na Mirru Korytovou

V červenci nás navždy opustila jazyková korektorka paní Mirra Korytová, jejíž možná méně nápadná, ale celý časopis prostupující práce spoluutvářela Živu od 70. let minulého století. Věnovala se jí vždy s plným nasazením, mnohdy s energickým a empatickým tahem vůči těm autorům, s jejichž oborem se potřebovala kvůli jazykové stránce hlouběji seznámit... Nejbližším spolupracovníkům byla známa jako komunikativní a vřelá osobnost ochotná poradit. Vzpomínka na ni se hned tak nevytratí!

Za redakci a redakční radu Živy Pavel Kovář

Mirra Korytová se narodila 12. února 1934 v Praze a zemřela 15. července 2018. Po absolvování gymnázia v Praze, Ohradní ulici, nastoupila do Nakladatelství ČSAV, později Academia. V tomto nakladatelství pracovala až do odchodu do penze, nejdříve jako korektorka, později jako redaktorka. V průběhu let prošla různými redakcemi, získala velmi dobrou znalost českého jazyka, kterou v závěru své profesní kariéry i jako penzistka plně využila v práci pro Živu. Byla velmi činorodá, ráda se vzdělávala, měla cit pro jazyk a hudbu. Celý život ji naplňovaly sportovní aktivity, plavala, jezdila na kole a závodně dlouho hrála házenou za Slovan Orbis Praha.

Měla důležité místo ve své rodině, které předávala cenné zkušenosti a snažila se vždy pomáhat, cítila se být každému potřebná a tento pocit ji velmi naplňoval. Ve vnímání světa byla moderní a pokroková, zajímala se o vše, co se dělo v jejím bezprostředním i vzdáleném okolí a dokázala mít nadhled. S láskou na ni vzpomíná celá rodina – dvě děti, čtyři vnoučata a dvě pravnoučky.

Ze vzpomínek Josefa Rubína

Znali jsme se s Mirrou neuvěřitelných 65 let. Psal se rok 1953, kdy jsem po skončení dvouleté vojny a po kratší pedagogické činnosti v severním pohraničí nadlouho zakotvil v knižní redakci právě vzniklého Nakladatelství Československé akademie věd (od r. 1965 Academia). Stal jsem se běžným kolegou tehdy 19leté Mirry Bílkové (později Hubínkové a nakonec Korytové). Pracovala na přípravě rukopisů našich předních autorů z oborů geologie, paleontologie a geografie pro jejich knižní vydání. V tiráži pak byla uváděna jako redaktorka publikace. V následujícím roce jsem byl pověřen vedením této malé redakční skupiny a Mirra v ní zůstala i nadále.

Během dalších desetiletí docházelo občas k reorganizacím knižní i časopisecké redakce a Mirra tak vystřídalala i jiné posty, nějaký čas působila např. v redakci Vesmíru. I proto, ale hlavně díky vlastnímu zájmu a náročnosti práce v akademickém prostředí získala neocenitelné obecně redakční a jazykové zkušenosti, které dovedla

bystře uplatňovat v praxi. Velmi jsem u ní oceňoval nejen nadprůměrnou znalost češtiny, ale také správné úsilí o maximální srozumitelnost textů. Někteří nezkušení nebo pohodlní autoři totiž nevěnují této otázce patřičnou pozornost a používají zcela nové odborné termíny, které jsou naprosté většině čtenářů neznámé, a to bez jakéhokoli vysvětlení. Mirra však podstoupila obtížné konzultace i s dalšími specialisty, aby zjedнала nápravu. Tato její činnost byla velice záslužná a přitom jaksi neviditelná. Svědčí však o hlubším zájmu o problematiku profese.

Mirru jsme všichni znali jako upřímnou a veselou, někdy až trochu divokou, a sportovně založenou ženu. V mládí hrávala házenou za jistý pražský klub, byla výbornou plavkyní a snažila se překonávat nastupující zdravotní potíže co nejdéle. I proto mohla úspěšně pracovat pro Živu až do obdivuhodných téměř 84 let! Poslední ročník Živy, který jazykově upravovala, než na vlastní žádost spolupráci ukončila, byl 2017. Určitě bude ještě dlouho chybět.

Ze vzpomínek Vojena Ložka

S Mirrou Korytovou jsem se seznámil jako častý návštěvník redakce Vesmíru a později i časopisu Lidé a Země. Od té doby uplynulo mnoho let, takže mé vzpomínky budou spíše úryvkovité, nicméně však ukážou, jak mi Mirra pomáhala při mé práci, třebaže nebádala na poli přírodních věd. Kromě obvyklých redakčních prací (korektur, čtení kratších článků atd.) jsem v redakcích vyprávěl o svých odborných činnostech, především o výzkumu recentních i fosilních měkkýšů na území Prahy, nehledě k ochraně přírody, již jsem se věnoval jako dobrovolný pracovník a expert.

Často jsem líčil různé zajímavosti, třeba že před milionem let tekla Vltava o 100 m výše než dnes, což upoutalo Mirru natolik, že se nevěřícně ptala, jak jsem to poznal. Odpověděl jsem, že takovou věc lze nejlépe ukázat přímo v terénu a že právě i v pražském prostoru jsou taková místa po ruce např. v Tichém údolí. Podobně tomu bylo i s výkopy kvartérních profilů s měkkýší faunou. Mirra byla sportovně založená, takže se šla se mnou ráda podívat na

1 Mirra Korytová.
Foto z archivu rodiny

koryto Vltavy, které skalní bariéru Kozích hřbetů a Holého vrchu pod Úněticemi obepíná téměř 100 m výše nad dnešní řekou, jež dnes teče ve značném odstupu na východě. Takových případů byla celá řada a Mirra je ráda navštěvovala.

Byly ovšem i jiné záležitosti. Z nich si barvitě vzpomínám na článek jednoho badatele, který se soustředil na přírodu vltavského kaňonu mezi Štěchovicemi a Zbraslaví a trval na tom, že celý proces je třeba řešit na základě výskytu určitých druhů mravenců, nehledě k tomu, že srázy proti Měchenicím skrývají jakési mysteriózní tajemství. I tam jsme se byli s Mirrou podívat, leč pod srázem Hladomoře jsme našli jen bohatou lokalitu ještěrky zelené, sledovali užovky podplamaté a já jsem sebral hrabankový vzorek k podchycení drobných měkkýšů na diabasové žíle trčící ze svahu. Po mysteriu ani památky.

Při výzkumu různých lokalit na území Prahy mi Mirra ráda pomáhala vyhledávat zákoutí se zbytky zachovalejší přírody v širším okolí svého bydliště nedaleko Krčského lesa. Daleko největší pomoc mi však poskytla při častých krátkých stážích zahraničních hostů, jak kolegů, kteří se mnou řešili podobné problémy jako já, tak jejich studentů vyslaných na zkušenou při našich výzkumech. Mirra totiž měla malou, ale pěknou garsonku nedaleko stanice metra u Nuselského mostu, kde ochotně ubytovala tyto hosty a poskytla jim příjemné prostředí s veškerým komfortem. Také byla oblíbená u kolegů, kteří sem častěji jezdili. Byl to zejména prof. Karl-Dietrich Jäger z Drážďan, který se s ní domluvil česky, zatímco se švédským zoologem Henrikem Waldénem i s německým doktorem Stephanem Menghem posloužila jakási „pidžin“ angličtina. Páni byli velice spokojeni s celkovou pohodou a milým přijetím, úspěchem byla i okolnost, že v blízkosti jejího bydliště se nacházela jídelna, kde vždy byla k dispozici výborná svíčková. Tu přímo zbožňovali jak Jäger, tak Waldén, kteří nikam jinam nechodili.

Mirra mi nezištně poskytla velmi cenné služby, které by mě jinak značně zdržely od odborné činnosti, a já jí mohu za její společnost vyjádřit jen nehlubší dík.